

עת"א (מרכז) 42920-08-25 - עמירם הוכברג נ' וועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר מעשיהו

עת"א (מרכז) 42920-08-25 - עמירם הוכברג נ' וועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר מעשיהו ואח'מחוזי
מרכז
עת"א (מרכז) 42920-08-25
עמירם הוכברג
נגד

1. וועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר מעשיהו
2. היועץ המשפטי לממשלה
בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
[05.10.2025]

כב' השופט שמואל בורנשטיין, אב"ד
כב' השופטת אפרת פינק
כב' השופטת יעל מושקוביץ
פסק דין

עניינה של העתירה דנן הוא בהחלטת ועדת השחרורים המיוחדת (בראשות כבוד השופטת (בדימוס) אורית אפעל-גבאי) מיום 21.7.25 בוש"מ 12060-06-18, לדחות את בקשת העותר לשחרור על תנאי.
מבוא

1. העותר, עמירם הוכברג, נדון לשני מאסרי עולם מצטברים, לאחר שהורשע ברציחתן של שלומית בלייכמן ז"ל, אם בנו, ושל אידה בלייכמן ז"ל, אימה. הרצח בוצע ביום 16.5.1996, ומיד לאחריו ברח העותר מן הארץ עם בנו, עד שהוסגר לישראל. גופתה של שלומית ז"ל לא נמצאה עד היום. גופתה של אידה ז"ל נמצאה במרפסת דירתה, כשהיא עטופה בשטיח, ולאחר שנורתה. העותר הכחיש את ביצוע העבירות, וטען שהוא חף מפשע, במהלך משפטו ובמסגרת ערעורו, תוך שהוא מסתיר את מקום גופתה של שלומית ז"ל. כל טענותיו נדחו, תוך שבית המשפט המחוזי, ולאחר מכן גם בית המשפט העליון, קבעו כי גרסתו מופרכת, נעדרת כל היגיון והוא אף מסר גרסה המשמיצה את המנוחות. עוד נקבע כי "קשה להלום כיצד קם אדם מן היישוב וגודע באחת את שיגרת חייה השלווה של משפחת בנו וממיט על בנו צער ואובדן כה כבדים" (ע"פ 1688/99 הוכברג נ' מדינת ישראל (15.5.02) (פסקה 37)).

2. במהלך נשיאת מאסרו, חזר בו העותר מטענותיו בדבר חפותו, והודה כי ביצע את שני מעשי הרצח. בעקבות זאת, בשנת 2006 ניסה העותר להצביע על מקום הימצאה של גופתה של שלומית ז"ל, אולם הגופה לא נמצאה. בשנת 2013 המליצה ועדת השחרורים המיוחדת לקצוב את עונשו, תוך שצוין כי העותר הודה במעשיו ופנה לאבחון על מנת לבחון את מניעיו, והתנהגותו ללא דופי. בה בעת צוין גם כי המלצת הקציבה באה חרף התרשמות הגורמים המטפלים כי התייחסות העותר למעשיו היא שכלתנית בעיקרה. נשיא המדינה קיבל את המלצת ועדת השחרורים וקצב את עונשו, לתקופה של 40 שנים מיום 10.8.96.

3. במקביל פנה העותר בשנת 2013 בבקשה למשפט חוזר (מ"ח 8810/13), ובה טען כי חוות דעת פסיכולוגית וחוות דעת פסיכיאטרית מלמדות, כי שיקול דעתו בעת ביצוע המעשים נפגם כתוצאה מהפרעה פוסט - טראומטית והפרעה פרנואידית מהן הוא סובל בעקבות מלחמת יום הכיפורים. מכאן עתר להקל בעונשו, לפי סעיף 300א(א) (בנוסחו דאז) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. בית המשפט העליון דחה את בקשתו.
4. בין לבין שולב העותר בהליכים טיפוליים בבית הסוהר. נערכו בעניינו של העותר מספר חוות דעת של הגורמים הטיפוליים, ובמקביל, גם נערכו בעניינו אבחונים פסיכולוגים, חוות דעת של הועדה לטיפול באלימות, ולבסוף גם חוות דעת של הרשות לשיקום האסיר.
5. בין היתר יצוין, כי העותר שולב מחודש דצמבר 2013 ועד אוגוסט 2014 בטיפול פסיכולוגי. צוין בסיכום הטיפול מיום 3.11.15 כי העותר מתמודד עם תחושות אשמה, ותחושות כאב ואובדן. כן התגלו ביטויי חרדה והתעסקות נוקשה ואובססיבית ותנודות במצב הרוח. הוצע לעותר לפנות לפסיכיאטר אך הוא סירב. בשנים 2017 - 2019 הוא שולב במחלקה טיפולית "קשת". במסגרת דו"ח סוציאלי לועדת קציבה צוין כי העותר מודה בעבירות ומבטא חרטה על מעשיו בעיקר בשל הסבל שגרם לבנו. עוד צוין כי מדובר באדם המנותק רגשית וייתכן ומחזיק במנגנוני הגנה נוקשים שאינם מאפשרים מפגש עם רגשותיו ועם רגשות האחר. לאחר סיום הטיפול במחלקה השתתף בקבוצות שונות של שימור תכנים ועשה מאמצים להשתלב בטיפול. בחודש ינואר 2023 שולב בתכנית "רדיו פוקוס", וכשסיים תכנית זו המשיך להשתלב בקבוצת שימור תכנים לבוגרי מחלקות. בדו"ח גורמי הטיפול מיום 29.8.24 צוין כי העותר משתמש לרוב ברציונליזציה, משליך האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים ולוקח אחריות מילולית בלבד. עוד עלה קושי להתחבר רגשית לקורבנות העבירה.
6. באבחון פסיכו דיאגנוסטי מיום 1.1.14, מיום 1.2.17 ומיום 6.10.22 הוערך כי מסוכנותו של העותר לאלימות בעתיד היא נמוכה. לפי חוות הדעת, קיימים תימוכין לכך שמעשי הרצח בוצעו על רקע הפרעה דילוזיונית ונבעו ממחשבות שווא שנמשכו שנים. מחשבות אובססיביות אלו הובילו את העותר לחשוב כי זוגתו לשעבר פוגעת בבנו, והוא ראה ברצח מוצא אחרון להצלתו. עוד הוערך כי הסבירות שהפרעה כזו תתפתח בעתיד נמוכה, וכי בוחן המציאות של העותר כיום - תקין. כן צוין, כי העותר חווה סימפטומים של פוסט טראומה לאחר מלחמת יום הכיפורים.
7. עוד הוגשו חוות דעת של הרשות לשיקום האסיר מיום 7.11.23 ותוכנית שיקומית מיום 19.2.25. צוין בחוות הדעת כי העותר מתרחק מכל עיסוק רגשי שגורם לו אי נוחות, וכי נעדרה התייחסותו לשינויים שחלו בו במהלך מאסרו. העותר נתן צידוקים שכלתניים לשחרורו המוקדם מבלי להתייחס לתהליך הטיפולי שעבר. עם זאת, הביע אשמה וחרטה בנוגע לדפוסי הקשר עם המנוחה. הוערך כי קיים שינוי חיובי אצל העותר המצליח להתחבר באופן רגשי יותר לתכנים שעליהם נשאל. לפי התוכנית שהוגשה, העותר ישהה בבית אבות וישתלב במרכז יום פעמיים בשבוע.
8. ועדת אלמ"ב אינה מתנגדת לשחרורו על-תנאי של העותר, בשל גילו, התנהלותו במאסר והתקדמותו הטיפולית.
9. העותר יצא ל-9 חופשות החל מיום 2019, אולם נוכח הקושי לגייס ערבים, יצא לחופשה אחרונה ביום 4.4.23, ומאז לא יצא לחופשות נוספות.
- החלטת הוועדה

10. בהחלטתה מושא העתירה, קבעה הוועדה כי לא מתקיימים בעניינו של העותר התנאים הנדרשים, לפי סעיף 10(א) לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001 (להלן: "חוק שחרור על תנאי" - או "החוק"), שכן שחרורו על תנאי של העותר עתה יפגע באמון הציבור במערכת המשפט, בכך שיווצר יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה ונסיבותיה והעונש שנגזר עליו, ובין תקופת המאסר שנשא בפועל אם ישתחרר.
- עוד הוסיפה, כי המקור היחיד שממנו ניתן ללמוד על העבירות ונסיבותיהן הוא החומר המשפטי וקביעותיהן של הערכאות הדיוניות הקודמות. העותר בחר לכפור בביצוע העבירות, ומאוחר יותר גרסתו נמצאה שקרית. ההסבר המאוחר שנתן העותר בדבר קיומן של מחשבות שווא והפרעה דילוזיונלית בא לעולם לאחר מיצוי ההליך המשפטי, באמצעות חוות דעת של ד"ר אפשטיין. אולם, סברה זו לא נבחנה בכלים משפטיים אל מול הממצאים בהכרעת הדין. מכאן, שעל הוועדה לשקול אך את העובדות והנסיבות שנקבעו כממצאים בהליך המשפטי - ואלו מלמדות על מקרה בעל חומרה מיוחדת. אכן העותר אדם מבוגר מאוד, אך גם מעשי הרצח בוצעו בעת שהיה מבוגר. על כן, סברה הוועדה, כי שחרורו של העותר בשלב זה יפגע במידה חמורה באמון הציבור במערכת המשפט ואכיפת החוק ובהרתעת הרבים, כאמור בסעיף 10(א) לחוק.
- עוד קבעה הוועדה, כי העותר גם אינו עומד בתנאי שלפיו יש להראות "שינוי בולט וממשי", בהתאם לסעיף 10(ב) לחוק. בהקשר זה ציינה, כי לפי חוות הדעת של גורמי הטיפול, העותר עודנו משליך את האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים - מחשבות שווא - ולוקח אחריות מילולית בלבד למעשיו. בהקשר זה הדגישה, כי העותר מרבה להשתמש בהסברים רציונליים ואינו מוכן להתחבר רגשית אל המשמעות הנוראה של מעשיו. מכאן מסקנתה, כי העותר בחר להסתפק בתהליך חרטה שעיקרו שכלתני ומילולי.
- לבסוף ציינה, כי תכנית השיקום שהציעה הרשות לשיקום האסיר, עמדתו של ד"ר אפשטיין, ועמדת ועדת אלמ"ב אינם נותנים מענה מספק לשיקולים שנמנו, המלמדים כי העותר אינו עומד בתנאים הקבועים בחוק לשחרור על תנאי. טענות הצדדים
11. בעתירה טען בא כוח העותר, כי בהחלטת הוועדה נפל פגם מהותי בכך שהתבססה על שני נימוקים בלבד, הממוקדים בסעיף 10(א) ו-10(ב) לחוק שחרור על תנאי, והיא לא שקלה את קיומם של התנאים הבסיסיים לשחרור מוקדם לפי סעיפים 5 ו-9 לחוק, ובפרט את היעדר מסוכנותו של העותר.
- לטענתו, הוועדה גם שגתה בהחלה וביישום של סעיף 10(א) לחוק על המקרה הנדון והיא כלל לא ערכה איזון בין חומרת העבירה, נסיבותיה והעונש שנגזר על העותר ובין תקופת המאסר שכבר נשא. מכאן טען כי גם מתעורר חשש לאכיפה בררנית פסולה, בעוד שסעיף 10(א) כלל לא הוחל על אסירים אחרים שהורשעו במעשים חמורים לא פחות. עוד טען, כי הוועדה לא נתנה משקל מספיק לנתונים החיוביים שהציג העותר, כמו המלצת וועדת אלמ"ב, תכנית השיקום של רש"א, התנהגותו המופתית, גילו המתקדם והמסוכנות הנמוכה שלו. כל זאת לצד, המאסר הארוך - מזה כ-30 שנים מתוך ה-40 שנקצבו לו - שכבר נשא, וחלוף שני שליש ממאסרו, בניכוי מנהלי, כבר בשנת 2021.
- בא כוח העותר גם הוסיף, כי שגתה הוועדה באי מתן כל משקל לחוות דעתו של ד"ר אפשטיין, לפיה העותר סבל מהפרעה דילוזיונית בעת ביצוע העבירות, ובהשלכה של ממצא זה על הערכת הסיכון בעניינו.

אשר לסעיף 10(ב) לחוק טען, כי הוועדה לא ביצעה בחינה מקצועית ומאוזנת של הנתונים האישיים והקליניים של העותר, בקביעתה באשר לדרישה ל"שינוי בולט וממשי". לטענתו, המסקנה כי העותר לוקח "אחריות מילולית בלבד" מתעלמת מההקשר הקליני הייחודי שלו ומגילו המתקדם. מכאן טען, כי הסעיף הוחל על יסוד קריטריונים שגויים ובאופן בלתי סביר.

12. באת כוח היועץ המשפטי לממשלה טענה, מנגד, כי ההחלטה אינה חורגת ממתחם הסבירות, והיא נסמכת על תשתית עובדתית מוצקה ושיקולים ענייניים, ולפיכך יש לדחות את העתירה. לטענתה, הוועדה יישמה באופן ראוי את סעיף 10(א) לחוק על עניינו של העותר, תוך שקבעה כי שחרורו המוקדם של העותר, כ-11 שנים לפני תום המאסר, יפגע פגיעה חמורה באמון הציבור במערכת המשפט, באכיפת החוק ובהרתעת הרבים. כן הדגישה, כי העותר הורשע בביצוע שני מעשי רצח אכזריים וחסרי פשר של אם ילדו של העותר ואמה, וחטיפת בנו, ומעשיו מעידים על אובדן צלם אנוש, ועומדים במבחן של "רעידת אמות הסיפים הציבוריות" גם בחלוק השנים. יתר על כן, נפגעי העבירה הביעו התנגדות נחרצת וחד משמעית לשחרורו של העותר. עוד טענה, כי בהתאם לסעיף 10(ב) לחוק, היה על העותר להראות "שינוי בולט ומהותי", לפי אמות מידה אובייקטיביות. מכאן שהיה על העותר לקחת אחריות על אופן ביצוע העבירה על כל פרטיה, להפנים את הפסול שבביצועה כחוטף וכרוצח, ולא כמי שבמשך שנים ארוכות דבק בגרסה שקרית והסיר מעליו כל אחריות. לטענתה, החלטות של ועדות השחרורים השונות בעניינם של אסירי עולם מלמדות על דרישת הוועדה להפנמה כנה ואמיתית של חומרת מעשיהם, בטרם ישוחררו על תנאי. עם זאת, העותר לא עמד בנטל השכנוע המוטל עליו להוכיח כי הוא ראוי לשחרור מוקדם, כי חל שינוי בולט וממשי מבחינת הבנת חומרת מעשיו וכי הוא אינו מסכן את שלום הציבור.

דין והכרעה

13. כלל יסוד הוא כי על אסיר לשאת במלוא תקופת המאסר שהושתה עליו, וכי לא עומדת לו זכות קנויה כי עונש זה יקוצר, וכי הוא יזכה לשחרור מוקדם (ראו, לעניין זה: רע"ב 6308/18 סלאמה נ' היועץ המשפטי לממשלה (6.9.18); רע"ב 6794/17 פלוני נ' מדינת ישראל (26.10.17); רע"ב 5663/12 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (21.8.12); רע"ב 6067/11 הפרקליט הצבאי הראשי נ' טור' עאטף זאהר (לא פורסם, 2.2.2012); רע"ב 205/08 עסילה נ' שירות בתי הסוהר (24.5.2008)). עם זאת, חוק שחרור על-תנאי ממאסר, מקנה לוועדת השחרורים סמכות שבשיקול דעת להעניק שחרור מוקדם לאסיר העומד באמות המידה הקבועות בחוק.

14. יתר על כן, לוועדת השחרורים שיקול דעת רחב ואין זה מתפקידו של בית המשפט להחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו (רע"ב 7364/20 יוחיב נ' ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר איילון, בפסקה 9 (23.12.20); רע"ב 3703/03 ברודי נ' היועץ המשפטי לממשלה (10.6.03); רע"ב 4570/02 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 236 (2002); רע"ב 256/00 מסיקה נ' ועדת השחרורים (7.2.00); רע"ב 4755/98 גרדאת נ' ועדת השחרורים (16.11.98)).

15. תחילה לתשתית הנורמטיבית המעגנת את מערכת השיקולים שעל ועדת השחרורים המיוחדת לשקול בהחלטה אם להורות על שחרורו על תנאי של אסיר עולם שעונשו נקצב, כבעניינו של העותר.

16. סעיף 5 לחוק שחרור על-תנאי קובע - ביחס לשחרורו על תנאי של אסיר עולם שעונשו נקצב - כי על ועדת השחרורים המיוחדת להשתכנע בדבר קיומם של שני תנאים: כי האסיר "ראוי לשחרור" וכי שחרורו "אינו מסכן את שלום הציבור".

17. ממשיך סעיף 9 לחוק שחרור על-תנאי וקובע - ביחס לכל אסיר ובכלל זאת ביחס לאסיר הנושא מאסר עולם שעונשו נקצב - כי "בבואה להחליט אם ראוי אסיר לשחרור על-תנאי, תשקול הועדה את הסיכון הצפוי משחרורו של האסיר לשלום הציבור, לרבות למשפחתו, לנפגע העבירה ולביטחון המדינה, את סיכויי שיקומו של האסיר ואת התנהגותו בכלא".
- עוד נקבעו בסעיף 9 שורה של נתונים שעל הוועדה להביא בחשבון, ובכללם: העבירה, נסיבותיה, חומרתה, תוצאותיה ותקופת המאסר שנגזרה על האסיר; עבר פלילי או כתבי אישום תלויים ועומדים; דיונים קודמים בוועדות בעניינו; התנהגות, חיובית או שלילית, של האסיר בבית הסוהר, לרבות עבודה ושיקום; חוות דעת של הגורמים המקצועיים הרלוונטיים; חוות דעת של הרשות לשיקום האסיר; חוות דעת הכוללת תכנית לשיקומו של האסיר; נתונים אישיים של האסיר, לרבות גילו ומצבו המשפחתי.
18. ממשיך סעיף 10 לחוק שחרור על תנאי וקובע שיקולים נוספים שעל ועדת השחרורים לשקול בשני מקרים: האחד, מוסדר בסעיף 10(א) לחוק ועניינו במקרים בעלי חומרה ונסיבות מיוחדות; והשני, מוסדר בסעיף 10(ב) לחוק ועניינו בשחרור על-תנאי של אסיר עולם.
- לפי סעיף 10(א) לחוק "במקרים בעלי חומרה ובנסיבות מיוחדות שבהם סברה הועדה כי שחרורו של האסיר על-תנאי יפגע במידה חמורה באמון הציבור במערכת המשפט, אכיפת החוק ובהרתעת הרבים, משנוצר יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה, נסיבותיה והעונש שנגזר על האסיר לבין תקופת המאסר שיישא האסיר בפועל אם ישוחרר, רשאית הועדה להביא בחשבון גם נתונים אלה בהחלטתה, נוסף על הנתונים המפורטים בסעיף 9; משקלם של הנתונים לפי סעיף קטן זה בהחלטת הועדה יפחת ככל שיגדל החלק מעונש המאסר שהאסיר כבר נשא".
- סעיף 10(ב) מוסיף וקובע כי "ועדת שחרורים מיוחדת, בבואה להחליט בענין שחרור על-תנאי של אסיר עולם, תשקול, נוסף על שיקולים אחרים האמורים בחוק זה, האם חל באסיר שינוי בולט וממשי מבחינת הבנת חומרת מעשיו ומבחינת מוכנותו להשתלב בחברה ולתרום לה".
19. בבחינת החלטת הוועדה בראי השיקולים והתנאים המפורטים לעיל, הגענו לכלל מסקנה כי החלטת הוועדה היא החלטה סבירה, העולה בקנה אחד עם הוראות החוק והתנאים המפורטים בו, ומכאן שאין מקום להתערב בה.
20. אכן, בבחינת בקשתו של העותר לשחרור על-תנאי, היה מקום לפרט את האופן בו נבחנו קיומם של מכלול התנאים המצטברים לשחרורו על-תנאי של העותר ממאסרו, בהתאם לסעיפים 5, 9 ו-10 הנזכרים. מכאן, כי ייתכן שהיה מקום ליתן ביטוי מפורש יותר לשיקולים המפורטים בסעיפים 5 ו-9, ויכול שהיה מקום ליתן משקל נכבד יותר לסעיף 10(ב) על פני סעיף 10(א). עם זאת, והגם שעיקר הנמקתה של הוועדה נוגעת לשאלת קיומם של התנאים המפורטים בסעיף 10(א) ובסעיף 10(ב) לחוק, הואיל והוועדה הביאה בחשבון גם את השיקולים המפורטים בסעיפים 5 ו-9 לחוק, ואף את אלו הקבועים בסעיף 10(ב), אין כל פסול או טעות בהחלטה אליה הגיעה, ואין מדובר בהחלטה שהתקבלה בחוסר סבירות או מבלי לשקול את כלל השיקולים הרלוונטיים.
21. אשר לשיקולים המפורטים בסעיפים 5 ו-9 לחוק - העותר ביצע שתי עבירות של רצח, ובכך נטל באכזריות את חייהן של אם בנו ואמה. הוא החביא את שתי הגופות וברח מן הארץ יחד עם בנו, עד שהוסגר. גופתה של שלומית ז"ל, כאמור, לא נמצאה עד היום. גם אם עברו שלושים שנים מאז ביצוע העבירות, יש בביצוע שתי עבירות רצח, בנסיבות ביצוען, בהחבאת הגופות ובבריחתו כדי ללמד על תכנון מוקדם והתנהלות בקור רוח. מדובר בנסיבות חמורות ביותר של העבירות, שעשויות להעיד על מסוכנותו של העותר. יתר על כן, תוצאות העבירות כוללות לא רק נטילת חייהן של שתי נשים, אלא המתת אסון וטראומה על בנו ועל משפחות הנרצחות.

אכן, בחוות הדעת הפסיכו דיאגנוסטיות שנערכו בעניינו של העותר במשך השנים, הוערכה מסוכנותו לאלימות בעתיד כנמוכה, זאת, בין היתר, נוכח תימוכין שהרציחות בוצעו על רקע הפרעה דילוזיונית, וההערכה כי הסבירות שהפרעה כזו תתפתח בעתיד היא נמוכה. גם לא ניתן להתעלם מהתנהלותו החיובית של העותר ומהטיפול הממושך אליו נרתם בבית הסוהר, תוך שנטל חלק בקבוצות טיפוליות שונות, עד שמוצה הטיפול בו. יש לקחת גם בחשבון את גילו המבוגר של העותר, ונשיאת מאסר ממושך לתקופה של 29 שנים. בנסיבות אלו, ועדת אלמ"ב אינה מתנגדת לשחרורו על העותר על-תנאי, והרשות לשיקום האסיר תומכת בשחרורו והכינה תכנית שיקום לתקופת השחרור המוקדם. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהערכות נוספות שניתנו בעניינו של העותר, ולפיהן, העותר עודנו נותן צידוקים שכלתניים למעשים שביצע ומתרחק מעיסוק רגשי במעשים. בדו"ח גורמי הטיפול מיום 29.8.24 צוין כי העותר משתמש לרוב ברציונליזציה, משליך האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים ולוקח אחריות מילולית בלבד. עוד עלה קושי להתחבר רגשית לקורבנות העבירה. בצדק אף קבעה הוועדה כי לא ניתן ליתן ביטוי לחוות הדעת המאוחרות להכרעת הדין, ולפיהן המניע לעבירות היה בקיומן של מחשבות שווא דילוזיוניות, שכן אלו לא נבחנו בכלים משפטיים. עוד יש לקחת בחשבון, כי העותר אמנם יצא למספר חופשות בנות 12 שעות, אולם אלו הופסקו בשנת 2023 בהיעדר ערבים. גם אם עניין זה אינו עומד לחובתו, היעדר היציאה לחופשות סדירות ארוכות יותר ובמשך זמן בלתי מבטל, אינו מאפשר התרשמות מיטבית מהפחתת הסיכון הנשקף ממנו לאורך זמן.

בבחינת מסוכנותו של העותר, אף לא ניתן להתעלם מעמדת קורבנות העבירה, כאשר ברי ששחרורו על-תנאי של העותר יכביד על שלומם הנפשי שכבר התערער ללא גבול. יש לזכור בהקשר זה, כי הכחשת העבירות במשך שנים והסתרת גופתה של שלומית ז"ל, לא אפשרה לבנו ולמשפחת הקורבנות למצוא מנוח, ולו חלקי, בהבאתה לקבורה. העיסוק המחודש באפשרות שחרורו המוקדם של העותר מעורר ללא ספק מחדש את הטראומה שחו.

22. אשר לתנאים המפורטים בסעיף 10 - הפסיקה הדגישה, לא אחת, כי השימוש בסעיף 10(א) שמור למקרים חריגים בהם חומרת העבירות מלמדת כשלעצמה, כי שחרורו על תנאי של אסיר יפגע באמון הציבור במערכת המשפט, בכך שייחוצר יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה ונסיבותיה והעונש שנגזר עליו ובין תקופת המאסר שנשא בפועל אם ישתחרר (ראו, למשל: רע"ב 8018/19 פלוני נ' בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בפסקה 47(א) לחוות דעתו של כבוד השופט נועם סולברג (3.12.20)). במקרה דנן העותר כבר נשא במאסר לתקופה של כ-30 שנה כך שהשיקול הנוגע לאמון הציבור וקיומו של יחס בלתי סביר בין העונש שנגזר ובין תקופת המאסר שיישא בפועל אם ישוחרר שחרור מוקדם, פוחת בהתאם. עם זאת, ובהתחשב בנסיבותיה החמורות והחריגות של העבירה, לא ניתן לומר כי אין כלל מקום במקרה דנן לסעיף 10(א), מה גם שאף בהתעלם מסעיף זה, אין הצדקה לשחרורו של העותר. כאמור לעיל, העותר אינו עומד בתנאים שנקבעו בסעיפים 5 ו-9, ויתר על כן ועיקר - הוא גם אינו עומד בתנאי שלפיו יש להראות "שינוי בולט וממשי", כנדרש בסעיף 10(ב) לחוק. כאמור, לפי חוות הדעת של גורמי הטיפול, העותר עודנו משליך את האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים - מחשבות שווא - ולוקח אחריות מילולית בלבד למעשיו. הוא מרבה להשתמש בהסברים רציונליים ואינו מוכן להתחבר רגשית אל המשמעות הנוראה של מעשיו. גם אם מעשיו הנוראיים בוצעו על רקע הפרעה כזו או אחרת - ואיננו מביעים עמדה בשאלה זו שלא התבררה, כאמור, בכלים משפטיים - ככל שטופל וההפרעה כבר אינה מכשול, ניתן היה לצפות, בשלב זה, לנטילת אחריות מלאה, כנה ואמיתית, על כל משמעותיה הרגשיים.

23. מכאן, שבבחינת מכלול השיקולים המפורטים בסעיפים 5 ו-9, ו-10, מסקנת הוועדה כי אין העותר ראוי לשחרור וכי שחרורו עשוי לסכן את שלום הציבור, היא מסקנה סבירה שאין מקום להתערב בה.

24. לאור כל האמור - דין העתירה להידחות. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ג תשרי תשפ"ו, 05 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.